

[Elgaard.]

med den lønregulering, der skal finde sted efter opgørelsen af det næste norske indekstal, svarede:

„Jeg tror ikke, nogen vil synes om, at man kommer i denne situation, allermindst lønmodtagerne. Man har nu fået praktisk erfaring for, at flere kroner i lønningsposen under sådanne omstændigheder snarere reducerer end øger den enkelte lønmodtagers realløn.“

Det er selvfølgelig rigtig, at arbejderne såvel som andre har interesse i at bremse inflationen, men det kan kun gøres effektivt, hvis alle de områder, der har forbindelse med inflationstendenserne og udviklingen, vil bære hver deres del af byrden. En fortsat inflation undergraver opsparingsviljen, og den er uret mod de unge, der selv vil stifte hjem eller skabe sig en virksomhed, samt mod privatpensionisterne og de gamle, der gennem et langt livs arbejde har sparet op for at kunne leve en sorgfri alderdom. Ja, og lad os tage med de arbejdere og tjenestemænd — og det gælder mange, mange indenfor disse befolkningsgrupper —, der har sat sig det mål engang at få eget hus. Med den placering, man fra socialdemokratiske side giver inflationsproblemet blandt tidens politiske opgaver, er der desværre ikke store muligheder for, at denne drøm opfyldes.

Svaret på en del af de øvrige spørgsmål er allerede givet i den højtærede finansministers fremlæggelsestale, der fastslår, at den pengknaphed, vi mærker i dag, er en naturlig konsekvens af merimporten og den anspændte valutasituation. Sådant var forholdene også under den socialdemokratiske regering, og der var heller ikke, som den ærede ordfører har antydnet, nogen væsentlig forskel på beskæftigelsen dengang og nu. I oktober 1950 var arbejdsløshedsprocenten for samtlige ledige 5,4 og steg i den følgende måned til 7,6. I august i år var der 5,9 pct. ledige, og blandt de egentlige arbejdsløse var der praktisk talt i hele landet kun een mand indenfor murerfaget. Beskæftigelsesgraden i 1950 blev af den daværende socialdemokratiske finansminister betegnet som et lyspunkt i en mørk tid. Det er et lyspunkt, at vi har en høj beskæftigelse, men som jeg indledningsvis sagde, er betingelserne for, at den varigt kan opretholdes, at der sker en omlægning af produktionen, d. v. s. at den arbejdskraft, der frigøres gennem en nedsættelse af det hjemlige forbrug, overføres til eksporterhvervene. Investeringen må naturligvis dirigeres i samme retning, og det er udfra denne tankegang, regeringen

har bebudet fremsat forslag om en fortsættelse af den tidligere lovgivning om udlån af Marshallhjælpens kronekonto til delvis finansiering af investeringsopgaver af almen produktionsmæssig og samfundsmæssig karakter. Løsningen af andre mindre vigtige opgaver må udskydes til bedre tider.

Sidste gang socialdemokratiet var i opposition, talte man om, at der skulle føres en konstruktiv politik her i landet. Nu er der ikke tale om en konstruktiv politik, men en såkaldt samordning af hele den økonomiske politik.

Den ærede socialdemokratiske ordførers partifælle, formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, har i en udtalelse til „Social-Demokraten“ i en noget stærkere form end den tidligere statsminister sagt, at det, der skal til, er — jeg citerer —:

„nye eksportmuligheder, nye selvfor-syningsmuligheder til billigst mulige priser, en naturlig importregulering, så der kan købes udenlandske valutavarer, hvor det er nødvendigt for produktionen og forbruget, kontrol med indenlandsk produktion, så den producerer billigst muligt, og alle kræfter skal sættes ind for nye eksport-produktioner“.

Hvis denne noget klarere udtalelse dækker den omdøbte socialdemokratiske politik, må vi betakke os. En gennemførelse af et sådant program vil økonomisk føre Danmark fra asken i ilden. Hvordan vil man f. eks. skaffe arbejdskraft til nye eksportproduktioner, når man samtidig i større omfang end nu vil spærre af for udenlandske varer. Og hvad er en naturlig importregulering?

Efter den forøgede liberalisering under denne regering er kun en trediedel af hele Danmarks import på bunden liste. Hvad angår metervareordningen, som man fra socialdemokratiske side mener „har belastet vor valutasituation“, så er det ikke tilfældet. Metervarerne repræsenterer ca. 7 pct. af det samlede importbeløb, og foreløbig ser det ikke ud til, at der vil blive indkøbt flere metervarer, end der under bundne forhold er udstedt bevillinger til. Men når man fra socialdemokratiske side taler om en naturlig importregulering, betyder det så også, at man, hvis man havde politisk magt dertil, f. eks. ville føre metervarer og konfektion tilbage til bunden liste og i det hele taget se bort fra vore internationale forpligtelser til at følge med andre, med os ligestillede lande i liberaliseringstempoet. Venstre vil på det kraftigste vende sig imod en sådan politik. Tværtimod vil vi opfordre regeringen til at fortsætte ad den vej, den er slået ind på. Metervareordningen er trods de tilknyttede